

Sygn. akt V U 181/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant Anna Werner-Dudek

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014 r. w Kaliszu

odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 20 stycznia 2014 r. Nr (...)

w sprawie P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 20 stycznia 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu P. M. prawo do emerytury poczynając od dnia 01 grudnia 2013 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. odmówił P. M. prawa do emerytury dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach albowiem wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15-letniego okresu takiej pracy. Tym samym organ rentowy nie uwzględnił wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w (...) S.A w K. w latach 1975 – 98.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył P. M. wnosząc o zmianę decyzji i przyznanie prawa do emerytury przy zaliczeniu pracy wykonywanej w latach 1979 – 98 jako okresu pracy w warunkach szczególnych.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący P. M. urodzony dnia (...) w okresie 1.11.1975 – 28.09.1999 był pracownikiem (...) S.A. w K.. W okresie tym odwołujący był zatrudniony kolejno na następujących stanowiskach:

- starszego referenta w okresie 1.11.1975 – 30.09.1977,
- starszego technika d.s. energetyki, łączności i paliw w okresie 1.10.1977 – 31.01.1979,
- kierownika wytwórni mas bitumicznych w okresie 1.02.1979 – 30.06.1992,

- majstra w wytwórni mas bitumicznych w okresie 1.07.1992 – 31.05.1995,
- kierownika budowy w okresie 1.06.1995 – 28.09.1999.

dowód: dekrety płacowe w aktach osobowych.

Odwołujący pracę na wskazanych wyżej stanowiskach powierzanych mu od lutego 1979 r. wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy. Praca w pierwszym okresie polegała na sprawowaniu nadzoru nad pracami przy produkcji mas bitumicznych (stanowiska: kierownik wytwórni mas bitumicznych i majster w wytwórni mas bitumicznych) a w drugim okresie na nadzorze nad prowadzonymi przez przedsiębiorstwo pracami przy budowie dróg, ich modernizacji czy kapitalnym remontem a także przy bieżącym utrzymaniu dróg (stanowisko kierownik budowy) . Odwołujący czas pracy dzielił między sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad pracownikami i wykonywanie rozliczeń. Te pierwsze w rozmiarze zbliżonym do 8 godzin każdej dniówki roboczej odwołujący wykonywał w terenie gdzie podlegli mu pracownicy wykonywali prace przy produkcji mas bitumicznych względnie prace drogowe w rozmiarze nie większym niż kilka – kilkanaście minut - w biurze. W okresie zatrudnienia w wytwórni mas bitumicznych produkcja wyrobów asfaltowych i bitumicznych odbywała się od początku kwietnia do około połowy grudnia każdego roku.

dowód: zeznania świadka M. W., zeznania odwołującego.

Służbę wojskową odwołujący odbywał w okresie 26.10.1973 – 13.10.1975.

dowód: książeczka wojskowa w aktach emerytalnych ZUS.

Łączny okres składkowy i nieskładkowy odwołującego na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 25 lat 1 miesiąc i 22 dni. Odwołujący nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

(bezsporne)

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd dał wiarę zeznaniom świadka oraz zeznaniom odwołującego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12. 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. nr 162 poz.1118 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącymi pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ustawy.

Osoby urodzone po dniu 31 grudnia 1948 r. w myśl uregulowania zawartego w przepisie art. 184 ust. 1 cytowanej ustawy mogą nabyć prawo do emerytury na powyższych warunkach po osiągnięciu wieku określonego w art.32 ustawy, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy tj. w dniu 1 stycznia 1999 r. osiągnęli:

- okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat

oraz

- okres składkowy i nieskładkowy wynoszący w przypadku mężczyzn co najmniej 25 lat.

Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa wyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych.

Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym wyżej przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z przepisem § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej "wymaganym okresem zatrudnienia", uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami składkowymi, okresami nieskładkowymi oraz ewentualnie okresami uzupełniającymi (okresy ubezpieczenia rolniczego, okresy pracy w gospodarstwie rolnym). W myśl § 4 ust. 1 cytowanego rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, iż odwołujący legitymuje się wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych. Od dnia 1 lutego 1979 r. aż do dnia 31 grudnia 1998 r. odwołujący wykonywał pracę przy dozorcze inżynieryjno – technicznym w bezpośredniej styczności z wykonywanymi równolegle przez innych pracowników pracami przy budowie i remoncie dróg oraz przy produkcji mas bitumicznych. Prace przy budowie i remoncie dróg wykonywane były z użyciem ciężkiego sprzętu drogowego do stabilizacji gruntu, spycharek, walców, zagęszczarek, zgarniarek. Jako materiał do zakładania nawierzchni stosowany był asfalt oraz masa bitumiczna. Prace te wykonywane były przez cały rok w odniesieniu do prac na stanowisku kierownika budowy a w odniesieniu od prac w wytwórni mas bitumicznych od kwietnia do połowy grudnia każdego roku. Prace samych pracowników których nadzorował odwołujący wymienione są w wykazie A dział V pkt. 3 oraz dział IX pkt.4 i 5 załącznika do cytowanego wyżej rozporządzenia. Sam nadzór wymieniony jest w dziale XIV pkt. 24 załącznika. Te same prace wymienione są w zarządzeniu nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 r. w sprawie prac w szczególnych warunkach zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Zaliczeniu zatem podlegały w całości okresy pracy na stanowiskach kierownika budowy oraz okresy pracy na stanowisku kierownika wytwórni mas bitumicznych i majstra w wytwórni mas bitumicznych w każdym roku kalendarzowym w okresie od pierwszych dni kwietnia do połowy grudnia. W sumie okresy pracy na stanowisku kierownika budowy wynoszą 3 lata i 7 miesięcy a okresy pracy w wytwórni mas bitumicznych – 11 lat 6 miesięcy (po 8 miesięcy i 15 dni przez 16 sezonów oraz dwa miesiące 1995 r.: kwiecień i maj) . Suma obydwu wymienionych wyżej okresów wynosi 15 lat 1 miesiąc.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażony został pogląd, że wykazanie w dniu 1 stycznia 1999 r. określonego w art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach wyłącza ponowne ustalenie tego okresu po osiągnięciu wieku emerytalnego, według zasad wynikających z art. 32 ust. 1a pkt 1 obowiązujących po dniu 1 lipca 2004 r. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2010 r., II UK 313/09, OSNAP 2011, nr 19-20, poz. 260). Inaczej mówiąc, skoro ubezpieczona na dzień wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadała wymagany do uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym ogólny staż ubezpieczeniowy (okres składkowy i nieskładkowy) w wymiarze co najmniej 20 lat oraz minimalny wymagany co najmniej 15 letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a nie spełniała jedynie warunku wieku, to okres pracy w warunkach szczególnych musiał być rozumiany w sposób, jaki był ukształtowany przed wprowadzeniem ust. 1a pkt 1 do treści art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, gdyż wymaga tego zasada ochrony ekspektatywy prawa do emerytury.

Uwzględniając powyższe rozważania należało uznać, że okresy pobierania świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w okresach zatrudnienia w szczególnych warunkach – tj. łącznie 2 miesiące i 5 dni – nie wpłynęły na omawiany staż pracy w warunkach szczególnych.

Poza sporem pozostawało spełnienie przez odwołującego pozostałych warunków koniecznych do przyznania emerytury. Odwołujący legitymował się ponad 25-letnim okresem ubezpieczenia i w chwili wydawania zaskarżonej decyzji miał ukończony 60-ty rok życia.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie jak w sentencji.